

Βράχος Εὐβ. Σαρδέλλη Βράχος Πελοπν. (Χατζ.) Παρασκευᾶ Βράχους Στερελλ. (Δεσφ.) Φουνεᾶ Βράχους Θάσ. Στρογγυλὸς Βράχος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κονυμένους Βράχους Θεσσ. (Μηλ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Τρύπιος Βράχος Ἀττικ. Μαῦρα Βάαχρα Σαμοθρ. Μακρὰ Βράχια Ρόδ.

2) Τόπος βραχώδης, κρημνώδης Εὐβ. Ζάκ. Πελοπν. (Λάστ. Μεσσ. Τριφυλ.) Συνών. κατσάβραχα. 3) Λίθος χειροπληθής, μεγάλη πέτρα Σάμ.—Λεξ. Δημητρ.: Τοῦ ἔρριξε ἓνα βράχο καὶ τοῦ ὅσπασε τὰ πλευρὰ Λεξ. Δημητρ. Τοῦ ὄνουν μ' ἓνα βράχον ἔς τὸν κιφάλ' Σάμ. Θὰ σὶ πιάσουν μὲ τὰ βράχια! (θὰ σὲ λιθοβολήσω!) αὐτόθ. Συνών. βραχὰ 2.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὑψηλός, πλατύστερος καὶ σωματώδης πολλαχ. 2) Ὁ ἔχων ἰσχυρὰς σωματικὰς δυνάμεις, ὁ μὴ καταβαλλόμενος, ἄλκιμος, ρωμαλέος πολλαχ.: Εἶναι βράχος, δὲ φοβᾶται ἀπὸ ἀρρώστιας.

3) Ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, ἀκατάβλητος, ὑπομονητικός, καρτερικός πολλαχ.: Ἐστάθη βράχος ἔς τὴν περὶστασι ποῦ τοῦ ἔνχε Πελοπν. (Τριφυλ.)

βραχοσειρά ἡ (Ν.Ἐστ. 17, 71).

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ σειρά.
Σειρά βράχων.

βραχοσπαρμένος ἐπίθ. ΣΠερσιάδ. Σκλάβ. 88.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ σπαρμένος μετοχ. τοῦ ρ σπέρνω.

Ὁ οἶονεὶ διὰ βράχων σπαρμένος, ὁ πλήρης βράχων, βραχώδης: Ποίημ.

Καὶ ποῖος ποτὲ τὸ γνῶρισε ἢ ποῖος ποτὲ τοῦ ξέρει
σὲ τί βουνά, σὲ τί ἐρημιές, βραχοσπαρμένες ἄκρες,
ἓνα καιρὸ θὰ συντριφθῇ;

Συνών. βραχόσπαρτος.

βραχόσπαρτος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Τάφ. 7 ΠΝιρβάν.

Ἀγχιολούλ. 178 βραχόσπαρτα τά, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ρ. σπέρνω.

1) Βραχοσπαρμένος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βραχόσπαρτο χωράφι ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Οὐδ. πληθ. οὐσ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας εἰς καθαρογλώσσημα Κεφαλλ.:

Βράχο βράχο πήγαινα | κ' ἐμάζενα βραχόσπαρτα

Πβ. βραχοσφαχτα.

βραχοσπηλαιά ἡ, ΣΔάφν. ἐν Ν.Ἐστ. 24 (1938) 42

—Λεξ. Βλαστ. 373. βραχουσπ'λαιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ σπ'ηλαιά.

Σπήλαιον ἐντὸς βράχου. Πβ. βραχότρυπα.

βραχοσύντριφτος ἐπίθ. ΔΣολωμ. (ἔκδ. ΙΠολυλ.) 23

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ λογίου ρ. συντριβω.

Ὁ οἶονεὶ εἰς βράχους συντριβεῖς, δεινῶς ἠκρωτηριασμένος: Ποίημ.

Ὅλα τ' ἄνυχα κορμιά, | βραχοσύντριφτα, γυμνά,
σωριασμένα νὰ τὰ σπρώξῃ | ἢ κατὰρα τοῦ Θεοῦ.

βραχόσφαχτα τά, Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Πυλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ἐπίθ. σφαχτός.

Λέξις πεποιημένη ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἀπαντῶσα εἰς καθαρογλώσσημα ἐνθ' ἄν.:

Οὐλο τὸ βράχο πάαινα | κ' ἔτρωγα βραχόσφαχτα

βραχόσφαχτα βραχόσφαχτα | μὲ τὴν ξεροσκαστὴ σκα-
σιτὴ χουλιάρα

Πυλ. Πβ. βραχόσπαρτα ἐν λ. βραχόσπαρτος.

βραχοτοπιὰ ἡ, Λεξ. Βλαστ. 374 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βραχότοπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Βραχότοπος, ὁ ἰδ. Πβ. κακοτοπιὰ.

βραχότοπος ὁ, πολλαχ. βραχοτόπι πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ τόπος. Τὸ βραχοτόπι κατὰ μεταπλασμόν.

Τόπος πλήρης βράχων, μέρος βραχώδες. Συνών. βραχοτοπιὰ, βραχουριά.

βραχότρυπα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ τρυπα.

Ὅπῃ, βαθούλωμα ἐντὸς βράχου. Πβ. βραχοσπηλαιά.

βραχοτσίκλα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ τσίκλα.

Τὸ φυτὸν ὄνοσμα τὸ ἐχιοειδὲς (onosma echioides) τῆς τάξεως τῶν τραχυφυλλωδῶν (borraginaceae). Συνών. ἀμπελοφράχτης, μελίχορτο.

βραχουδάκι τό, ἐνιαχ. βραχουδάτσι Μεγίστ.

Ἐποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βραχούδι.

Μικρὸς βράχος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βραχάκι.

βραχουριά ἡ, Λεξ. Βλαστ. 372.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουριά.

Βραχότοπος, ὁ ἰδ.

βραχούτδι τό, Τσακων.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. βράχος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτδι.

Βραχουδάκι, ὁ ἰδ.

βραχοφωλεὰ ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ φωλεά.

Φωλεὰ ἐντὸς βράχου.

βραχόψαρο τό, Κύθηρ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ ψάρι.

Ἰχθὺς διαιτώμενος εἰς βραχώδη μέρη τῆς θαλάσσης. Συνών. πετρόψαρο.

βράχωμα τό, Κρήτ. κ. ἄ.—Λεξ. Βλαστ. 290 καὶ 374

Δημητρ. βράχουμα Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βραχώνω.

1) Μέγας βράχος ἐνθ' ἄν.: Κάθουνταν ἔς ἓνα βράχουμα γὰ ν' ἀπουγαναχθῇ (ἐκ παραδ.) Μακεδ. 2) Ἐπὶ αἰγῶν, ἀναρρίχησης εἰς μέρη βραχώδη, ὁπόθεν ἀδύνατος ἡ κάθοδος Λεξ. Δημητρ.

βραχώνω πολλαχ. βραχώνου Λήμν. Σκίαθ. Σκυρ.

βραχών-νου Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. κ. ἄ.) Μέσ. βραχώνουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος.

1) Τραχύνομαι, σκληρύνομαι, ἀποσκιρροῦμαι, ἐπὶ ἐδάφους Εὐβ. (Κύμ.) Σαλαμ. κ. ἄ.: Βράχωσε τ' ἀμπέλι—τὸ χῶμα κττ. Σαλαμ. || Ἄσμ.

Γὰ δεῖξε μου τὸ μνημα τῆς νὰ πίου νὰ τὸ παστρέψου

--Γιάννη, τὸ μνημα βράχωσε, τὸ μνημα γένη βράχος

Εὐβ. Μετοχ. βραχωμένος, βραχώδης ΚΠασαγιάνν. Μοσκ.

92. β) Καθίσταμαι δυσκίνητος, δύσκολος εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν Εὐβ. (Κουρ.): Βραχών-νουνε τὰ στή-
θη μου (κρυολογοῦν οἱ πνεύμονές μου εἰς βαθμὸν ποῦ

δύσκολα ήμπορῶ νὰ ἀναπνέω καὶ νὰ ὀμιλῶ). 2) Ἐν-
σφηνοῦμαι ἐντὸς σχισμᾶδων, ἐντὸς ρωγμῶν βράχου, πιά-
νομαι εἰς βράχῃ, συνήθως ἐν τῇ ἀλιείᾳ καὶ τῇ ναυτιλίᾳ
πολλαχ. : Βράχῃ μεσα σὲ βράχῃ τὸ ἀγκίστρι - ἡ μολυ-
βήθρα - τὸ δίχτυ - ἡ καθετὴ κττ. Βράχῃ ἡ ἄγκυρα.
|| Ἄσμ.

Μὰ ἡ ἐδική μου λεμονὰ 'ς τὸ βράχο βραχωμένη
δίχως νερὸ 'ς τὴ ρίζα της ἀνθίζει καὶ καρπίζει
(Ν. Ἑστ. 24, 1024) Συνών. βραχεάζω 2. 3) Ἐνεργ.
καὶ μέσ. ἀνέρχομαι εἰς βραχώδεις κρημνοὺς, ὁπόθεν δὲν
δύναμαι πλέον νὰ κατέλθω, συνήθως ἐπὶ αἰγῶν Εὐβ. (Κουρ.)
Λήμν. Σκίαθ. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Βράχουσαν τὰ
γίδια Αἰτωλ. Βραχώθηκε ἡ γίδα καὶ τρώμαξα νὰ τὴν κατε-
βάσω Κουρ. Συνών. βραχεάζω 3.

βραχωτός ἐπίθ. ΔΛουκοπ. Γεωργ. Ρούμελ. 116.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτός.

Βραχώδης : Κορφές βραχωτές.

βρέ ἐπιφών. κλητικὸν μωρὲ σύννηθ. μουρὲ βόρ.
ιδιῶμ. μῶρε Ἡπ. (Ἄρτ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.
μῶρ' Ζάκ. Θεσσ. Πελοπ. κ. ἄ. μωρὲς Ζάκ. Κέρκ. Κε-
φαλλ. Πελοπ. κ. ἄ. μουρὲ Ἀστυπ. Κάμπ. Λέσβ. Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. μουρὲς Μακεδ.
(Καστορ.) κ. ἄ. μούρ' Σῦρ. μαρὲ Ἡπ. Θάσ. Θεσσ.
Θράκ. Ἰμβρ. Κάλυμν. Λέρ. Λήμν. Μύκ. Πάρ. Πελοπ.
Ρόδ. Σάμ. Σκῦρ. Στερελλ. Τήν. κ. ἄ. μάρε Μύκ. Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ.) κ. ἄ. μάρι Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ.
Χαλκιδ. κ. ἄ.) μάρ' Πάρ. κ. ἄ. μαρὸ Βιθυν. μπρὲ
σύννηθ. βρὲ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) πρὲ Θράκ.
(Αἰν.) Καππ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Χαλδ.) Ρόδ. Σύμ.
Χίος κ. ἄ. ἐμπρὲ Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) κ. ἄ. ἐπρὲ
Πόντ. (Ἀμισ.) ἔπρε Καππ. ἀμπρὲ Ἡπ. Μακεδ. (Κα-
στορ.) ἀδρὲ Θράκ. βρὲ κοιν. καὶ Τσακων. ἀβρὲ Θεσσ.
βρὲς Ζάκ. ρὲ σύννηθ. ἀρὲ Β.Εὐβ. Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.
Βλάστ.) Σκίαθ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἄ. ἄρε Μακεδ.
(Βλάστ.) ὠρὲ Κέρκ. Κύπρ. Κρήτ. Πελοπ. Σκίαθ. Στε-
ρελλ. κ. ἄ. ὠρε Ἡπ. Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὠρὲς
Ἡπ. Πελοπ. ὠρ' Ἡπ. Θεσσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ Δαμαρ.)
ὠρα Στερελλ. (Καλοσκοπ. Παρνασσ.) βωρὲ Κέρκ. Κε-
φαλλ. βώρ' Μεγίστ. Θηλ. μωρὴ σύννηθ. μουρὴ βόρ.
ιδιῶμ. μ'ρὴ Μακεδ. (Χαλκιδ.) μονὴ Σαμοθρ. ἀμώρη
Μακεδ. (Καστορ.) μῶρ' Καππ. (Ἀραβάν.) Μακεδ. (Σιάτ.)
Πελοπ. (Βούρβουρ.) κ. ἄ. μῶ Θράκ. (Σηλυβρ) Μακεδ.
(Βογατσ.) Τήν. μὸν Σαμοθρ. μαρὴ Βιθυν. Εὐβ. Θεσσ.
Θράκ. Καππ. Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Ἄρν. Ζου-
πάν. Θεσσαλον. Νιγρίτ. Πάγγ. Σισάν. Χαλκιδ.) Μεγίστ.
Μύκ. Πάρ. Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) Ρόδ. Σάμ. Στερελλ.
Χίος κ. ἄ. μάρ' Β.Εὐβ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μύκ.
μαῖ Κῶς πρὴ Ρόδ. βρὴ Κύπρ. Λέσβ. Σκῦρ. κ. ἄ.
βρὰ Κύπρ. ρὰ Κύπρ. ἀρὴ Εὐβ. Θεσσ. Θράκ. Σκίαθ.
Στερελλ. κ. ἄ. ἄρη Χίος (Πυργ.) ὠρὴ Ἡπ. Κέρκ.
Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. κ. ἄ. οὔρὴ Στερελλ. κ. ἄ. βωρὴ
Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κέρκ. Τένεδ. βουρὴ Λέσβ.

Ἐκ τῆς κλητικῆς μωρὲ τοῦ ἐπιθ. μωρός. Ἰδ. Κορ.
Ἄτ. 5, 33 - 4 καὶ ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελ. 204 - 213. Κατὰ
G Meyer ἐν Byzant. Zeitschr. 3, 158 - 9 ἐκ τοῦ Ἐνετ.
varé=ἴδετε. Ὁ τύπ. μαρὲ κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ
24 (1912) 30 ἐκ συμφύρ. τοῦ μωρὲ καὶ ἀρέ, ὃ ἐκ τοῦ
ἄ ρέ. Καὶ οἱ τύπ. ἀμπρὲ καὶ ἀβρὲ ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄ
καὶ τοῦ μπρέ, βρέ, τὸ δὲ ἐμπρὲ ἐκ τοῦ κλητικοῦ ἐπι-
φών. ἔ καὶ τοῦ μπρέ.

Ἡ λέξις εὐχρηστεῖ 1) Εἰς τὴν κλητικὴν προσφώ-
νησιν ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου ὦ, ἀλλ' ἡ χρῆσις τῆς εἰς τὴν
κοινὴν ἐμφαίνει πάντοτε ἀπρέπειαν καὶ προσβολὴν, μό-
νον δὲ εἰς κλήσεις πρὸς οἰκεῖα πρόσωπα καὶ εἰς ἰδιώ-
ματά τινα, οἷον ἐν Πόντῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀπέβαλε τὴν κα-
κὴν σημασίαν καὶ λέγεται ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ὦ : Βρὲ ἄν-
θρωπε τοῦ Θεοῦ, τ' εἴν' αὐτὰ ποῦ κάνεις ; Βρὲ καλέ μου,
βρὲ χρυσέ μου, δὲν ἀκούς τί σοῦ λέω ; Βρὲ ἀδερφέ, σπου-
δαῖο πρᾶμα ἦταν νὰ τὸ κάνης ; κοιν. || Φρ. Μωρὲ τ' εἶναι
τοῦτο ! (ἐπὶ ἀπροσδοκίτου πράγματος ἢ γεγονότος) σύννηθ.
Βρὲ εἴπα, βρὲ ἔκανα (ἄν καὶ εἴπα, ἄν καὶ ἔκανα) Λέσβ.
Ἡ χρῆσις αὕτη ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.
Πβ. Ἀριστοφ. Νεφ. 398 «καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρο-
νίων ὄζων καὶ βεκεσελένηε!» β) Τὸ βρέ μου οὐσ., ἡ
σύζυγός μου Κεφαλλ. 2) Εἰς δῆλωσιν ἐκπλήξεως καὶ
θαυμασμοῦ καὶ τῶν παραπλησίων αἰσθημάτων ἐπὶ γεγο-
νότων ἀνελπίστων, πραγμάτων ὑπερβολικῶν ἢ ἀπροσδο-
κίτων κττ. κοιν. : Βρέ, κακὸ ποῦ παθα - πῶς τὴν ἔπαθα !
κττ. Βρέ, μάτια μου ! Βρέ, ἀναίδεια - ζημιὰ - ζέστη - κρύο !
κττ. κοιν. || Φρ. Βρέ, καλῶς τονε ! (ἐπὶ ἀπροόπτου ἐπισκέ-
ψεως φιλικοῦ προσώπου). Βρέ, τὸν ἀθεόφοβο - τὸν κατερ-
γάρι - τὸν κύριο ! (ἐπὶ πράξεως ἀπροσδοκίτου προσώπου
τινός). Βρέ, τὸ φίλο ! (ὅταν ἀνακαλύπτωμεν τὴν πρὸς ἡμᾶς
δολιότητα ἀνθρώπου τινός) κοιν. Βρέ, δουλειὰ μεγάλη !
(ἐκφρασις περιφρονησεως ἐπὶ ἀγγελίᾳ ἀτυχήματος) πολ-
λαχ. Βρέ, τὸ σκασμένο ! (ἐκφρασις λύπης δι' ἀτύχημα)
Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἄ.

βρέγμα τό, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)—Λεξ. Αἰν. βρέμα
Στερελλ. (Αἰτωλ.) βράγμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρέχω. Ὁ τύπ. βράγμαν διὰ τὸν παθ.
ἄορ. ἐβράχα (ἐβράχην).

1) Τὸ νὰ βρέχη, τὸ βρέχειν Λεξ. Αἰν. 2) Τὸ
νὰ βραχῇ τις Πόντ. (Κερασ.) : Ἀἶκον βράγμαν κάμμιαν
'κ' ἐβράχα (τέτοιο βρέξιμο ποτὲ δὲ βράχην). Συνών. βρε-
μός. 3) Τὸ μέρος ὁπερ ἐβράχη, εἶναι βρεγμένον Α. Ρου-
μελ. (Φιλιπούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Αἰν. : Μὴ κά-
θισι 'ς τὰ βρέγματα Φιλιπούπ. Μὴν πατῆς ἀπάν' τὸν βρέμα
Αἰτωλ. Συνών. βρέξι 2. 4) Τὸ καταστὰν διάβροχον,
περίορτον Πόντ. (Κερασ.) : Βράγμαν ἐγένουμαν. Συνών.
μούσκεμα. μουσκίδι, παπί.

βρεμὸς ὁ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρέχω.

Βρέγμα 2, ὁ ἰδ.

βρεξεῖ ἡ, Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐβρεξα ἄορ. τοῦ ρ. βρέχω καὶ τῆς παρα-
γωγικῆς καταλ. -εῖα.

Ἐλαχίστη ποσότης ὕδατος μόλις ἀρκοῦσα εἰς τὸ νὰ
βρέξη τις πρᾶγμα τι : Τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ δώσῃ νερὸ καὶ
μοῦ ἔδωκε ἴσα ἴσα μὲ βρεξεῖ (ποσότητα μόλις ἐπαρκοῦ-
σαν νὰ βρέξη τὴν γλῶσσαν μου). Συνών. βρέξι 1,
στάλα.

βρέξι ἡ, Ἡπ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βρέξις=βροχή, βρέξιμον, ὕγρανσις.

1) Ἐλάχιστόν τι Κρήτ. : Μνὰ βρέξι. Συνών. βρε-
ξεῖ, στάλα. 2) Τὸ βρεγμένον μέρος Ἡπ. : Φρ. (παι-
διᾶς) Τί παίρνεις, στέγν' ἢ βρέξι ; Συνών. βρέγμα 3.

βρέξιμο τό, βρέξιμον Πόντ. (Κερασ. Οἶν Τραπ.
Χαλδ.) βρέξιμο σύννηθ. βρέξιμο Καππ. (Ἀραβάν.) βρέ-
ξιμο Σκῦρ. βρέξιμον βόρ. ιδιῶμ. βρέξιμον Ἰμβρ. κ. ἄ.
βράξιμον Πόντ. (Κερασ.)

